

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

nº 14 primavera 2025

Socialismo
aŭ
barbareco

La realitat que viu la classe obrera, més enllà del clima parlamentari irrespirable, pg 3

Enfront del rearmament imperialista, internacionalisme proletari, pg 5

Si vols la pau, prepara la revolució!, pg 8

Els imperialismes nord-americà i rus es posen d'acord
a esquesnes dels pobles d'Ucraïna, pg 11

Per l'alliberament de 10.000 ostatges palestins!, pg 14

Síria: Per un govern obrer i camperoll!, pg 18

Contra la doble explotació capitalista i contra la reacció patriarcal, pg 19

Un govern amb una política criminal i centenars de morts evitables, pg 22

La tragèdia de la DANA i els seus responsables, pg 24

Internaciema Kolektivista Cirklo

CONTINGUT

La realitat que viu la classe obrera, més enllà del clima parlamentari irrespirable.....	3
Enfront del rearmament imperialista, internacionalisme proletari.....	5
Si vols la pau, prepara la revolució!.....	8
Els imperialismes nord-americà i rus es posen d'acord a esquesnes dels pobles d'Ucraïna.....	11
Per l'alliberament de 10.000 ostatges palestins!.....	14
Síria: Per un govern obrer i camperol!.....	18
8 de març de 2025: Contra la doble explotació capitalista i contra la reacció patriarcal.....	19
Inundacions catastròfiques al País Valencià: Un govern amb una política criminal i centenars de morts evitables.....	22
La tragèdia de la DANA i els seus responsables.....	24

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió
d'Internaciema Kolektivista Cirklo
www.ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo
és membre del
Col·lectiu Revolució Permanent
www.revolucionpermanente.com

La realitat que viu la classe obrera, més enllà del clima parlamentari irrespirable

26 d'abril de 2025

Després de set anys de governs PSOE (primer amb ministres PCE i Podemos i ara amb ministres PCE i Sumar) sentim i llegim cada dia en els medis de propaganda governamental que les coses a l'Estat Espanyol van "molt bé", "molt millor que a la resta de la UE". I, de fet, el mateix FMI confirma els «bons resultats econòmics» actuals i previstos, alhora que demana, com sempre, reduir novament les pensions dels treballadors. Per contra, en el parlament i els medis lligats a la caverna PP-Vox, és insofrible la cridòria histèrica permanent contra el govern «il·legítim» que «afona Espanya», la «trenca», «l'ofega en corrupció», «l'arruïna» i mil verbs apocalíptics més. Tot acompanyat del lawfare més escandalós - amb la connivència dels jutges - i destinat a recuperar el poder directe, és clar, però també a desviar l'atenció dels centenars de casos criminals que protagonitzen PP-Vox.

Molts d'aquests casos són els habituals per corrupció econòmica a gran escala i per l'ús dels diners públics i de la policia per a l'espionatge i falsificació de proves contra els adversaris polítics. Però a més, es desenvolupa amargament el dels 7.291 ancians morts en 2020 sense assistència mèdica, en les residències públiques de Madrid, gràcies als protocols del govern d'Ayuso. I la darrera la joia de la corona «popular»: la negativa criminal del govern PP-Mazón a prevenir i a actuar a temps davant la DANA d'octubre de 2024 en València, de la que resultaren 230 morts, la majoria d'ells totalment evitables, i una extensíssima devastació material que també haguera pogut evitar-se si no s'hagués permès la urbanització sistemàtica de zones inundables. I si s'hagués invertit en les obres públiques necessàries per a la canalització de les aigües, en previsió d'aquest tipus de fenòmens extrems que el canvi climàtic fa cada cop més probables.

Clar que també és molt convenient per al PP-Vox desviar l'atenció dels atacs generalitzats a l'ensenyament i la sanitat públiques, l'habitatge i el medi ambient, que desenvolupen en les comunitats on governen. Atacs que, en el cas específic del País Valencià i les Illes Balears, s'adoben amb les investides permanents contra la llengua i cultura pròpies.

Des del punt de vista de la classe obrera i de tota la població que viu del seu treball, uns i altres - el front del govern (amb el suport dels partits de la burgesia basca i catalana) i el front dels partits de la burgesia espanyola centralista - compleixen papers polítics complementaris. Sota cortines de fum de diferents colors, deriven les rabioses discussions parlamentàries cap a vessants que tenen en comú amagar que, si els governs del PP actuaren per a multiplicar els guanys del capital i reprimir el dret a la protesta social, els governs de Pedro Sánchez han respectat absolutament tot el que era important de la gestió anterior del partit rival. Des de les reformes laborals, la llei mordassa i la reforma Codi Penal, el control polític directe del sistema judicial o la liberalització del mercat de l'habitatge per a entregar-lo als grans fons d'inversió, el reforçament de l'exèrcit, la policia i la Guardia Civil, passant per la llei d'Estrangeria i el suport soterrat a Israel - evidenciat de nou pel recent escàndol dels contractes d'armament amb Israel per més de mil milions d'euros! -, tot ha sigut mantingut amb lleugeres modificacions per a la galeria i la sessió de fotos.

La veritat és que els beneficis dels bancs (Santander,, La Caixa, BBVA...) són històrics, igual que les de les grans empreses cotitzades de l'IBEX-35, malgrat «l'impost especial» temporal sobre els bancs i les energètiques. També és veritat que sense haver canviat ni una mica les bases de l'opressió nacional de Catalunya, el govern de

Sánchez ha reintegrat del tot Junts i ERC a l'estat de la monarquia, malgrat la mísera i tardana llei d'amnistia, que ni tant sols ha permès la tornada de Puigdemont. Diners són diners, aquesta és la autèntica divisa de la burgesia catalana.

I, per a nosaltres, la realitat és que la precarietat laboral és la norma entre els treballadors joves dels que més del 62% tenen contractes temporals i parcials. La realitat és que si bé el salari mínim nominal ha crescut des de 2019 un 26% nominal, l'OCDE calcula que l'augment real del seu poder adquisitiu ha sigut del 6,5%, per sota de la mitjana de la resta de països de l'OCDE, que no estan governats per partits autoproclamsats com a «progressistes». La realitat és que els salaris del primer trimestre del 2024 del conjunt dels treballadors han estat «un 2,5% menors als del darrer trimestre del 2019 en termes reals» i que – segons l'Informe 2024 de l'OCDE- «els espanyols han perdut gairebé un 15% de poder de compra en alimentació en els darrers 20 anys».

A més, l'habitatge multiplica aquesta reducció brutal del poder adquisitiu dels salaris. D'acord amb les dades de l'INE, en els darrers 10 anys, el preu d'adquisició de l'habitatge ha pujat de mitjana un 65% (84% en

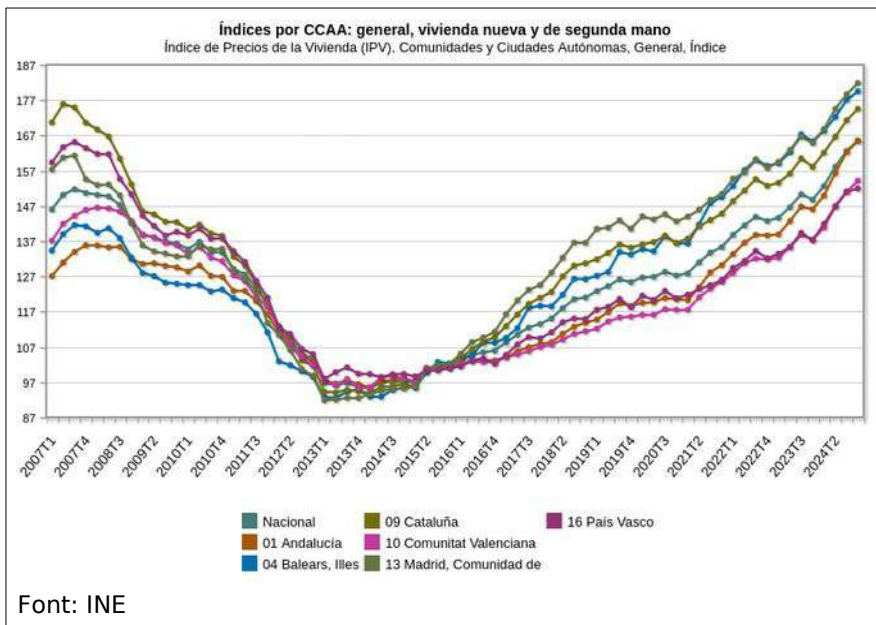
copiada de les fracassades en grans ciutats europees – no poden amagar el drama generalitzat dels preus impossibles, els desnonaments en cascada i la multiplicació de l'amuntegament de famílies en llars compartits, que ja afecta totes les edats, inclosos els ancians.

La inestabilitat permanent del govern Sánchez i la guerra que pateix del tàndem reaccionari PP-Vox ni el fa bo ni li canvia la natura burgesa de la seua política, completament equiparable a la de qualsevol altre govern de la UE. Por el contrari, serveix d'excusa als dirigents dels partits que diuen defensar els treballadors (PSOE, PCE-IU, Podemos, Sumar, etc.) i als de les grans centrals sindicals (CCOO, UGT) per oferir-li generosament la pau social, malgrat l'agreujament constant de les condicions de vida de la classe obrera i la clara disposició a mobilitzar-se pels seus interessos. La demostració són les importants lluites que van desenvolupant-se per tot l'Estat en defensa de la sanitat, l'educació i les pensions públiques o, en el cas del País Valencià, la mobilització per la defensa de l'ensenyament del valencià a l'escola i, sobretot, les grans manifestacions mensuals per exigir responsabilitats polítiques i penals al govern del PP-Mazón per les conseqüències de la DANA d'octubre de 2024.

Només hi ha una eixida positiva

Ho diguem sempre, però no podem cansar-nos de fer-ho: per a la classe obrera i la població treballadora res no canviarà de manera definitiva mentre les lluites continuen defensives, aïllades i sense una orientació clara cap a l'organització políticament independent de la burgesia, dels seus aliats i del seu estat. Per això és tan urgent la construcció d'un partit revolucionari internacionalista enfocat a la substitució de la barbàrie capitalista per un nou ordre social internacional gestionat pels organismes democràtics de la població treballadora, pels consells obrers a escala mundial. Un nou ordre socialista

on la llei siga la solidaritat dels pobles i el derrocament de les fronteres, la desaparició de les classes socials i de tota mena d'opressió, la gestió racional de l'economia – i el planeta que la sustenta – en defensa de la humanitat actual i futura.

Madrid, 79% en les Illes, 74% en Catalunya, 54% en el País Valencià). Encara pitjor es troba el mercat de lloguer, que en eixe temps ha duplicat els preus a un ritme que continua accelerant-se i que en 2025 es troba al voltant del 12% interanual. Les dades són tossudes i tota la demagògia del govern i la seua Llei d'Habitatge –

Enfront del rearmament imperialista, internacionalisme proletari

IKC, 16 de març de 2025

Un canvi a l'escenari del poder imperialista mundial

La nova administració nord-americana s'ha llançat a un procés agressiu de reorganització del repartiment capitalista del món. Trump ha abandonat la hipòcrita ideologia pseudodemocràtica i manifesta amb tota la cruesa l'exercici de la força bruta en la defensa dels interessos mercantils i estratègics de l'oligarquia del seu país. El vel de les relacions amistoses dels EUA amb els aliats tradicionals s'ha aixecat. Ara a aquests se'ls tracta obertament com a vassalls, als quals se'ls exigeix que paguen per ser "protegits", se'ls imposa aranzels punitius i se'ls informa que se'ls prendrà tot allò que es desitge (Groenlàndia, Panamà, Canadà, subsòl d'Ucraïna...).

En aquest procés, l'adversari econòmic fonamental dels Estats Units és la Xina. Però els EUA estan canviant el joc de posicions al seu propi camp. L'acostament imperialista Trump-Putin mostra a les burgesies europees fins a quin punt és il·lusòria la seguretat que els pot atorgar l'OTAN davant de qualsevol intent de modificar l'actual distribució d'àrees de domini i influència entre totes les grans potències capitalistes del planeta. Els governs dels estats membres semblen descobrir ara que l'OTAN no és res més que un instrument de la seva subordinació militar a l'imperialisme nord-americà, que ara fins i tot amenaça d'abandonar-la. I comencen a preocupar-se perquè el sofisticat armament europeu comprat durant dècades als EUA no podrà ser utilitzat per defensar-se contra les possibles pretensions d'aquest país o dels seus nous amics. Els temps toquen a foc.

El despertar de l'Europa més bèl·lica

En aquest context, el Consell d'Europa acaba d'aprovar un pla històric 800.000 milions d'euros per al rearma-

ment immediat dels països de la UE. El presenten com una resposta a l'«abandonament» de la protecció dels EUA, com una necessitat d'ajudar la lluita per la sobirania d'Ucraïna o fins i tot com una defensa de la «democràcia». Ho diuen governs que estan col·laborant (molt activament gairebé tots) en la consumació final del genocidi palestí. Governos que faciliten a les empreses nacionals l'espoliació dels països d'Àfrica, Amèrica Llatina o Àsia. Governos que reforcen fins a l'impensable el control policial de la població interna, que militaritzen fronteres i creen camps de concentració per a treballadors migrants deportats. Governos que aproven que els EUA s'apodere com a botí de guerra de la meitat de les rendes de tot el subsòl ucraïnès. Governos als quals només els molesta que Trump i Putin negocien el repartiment d'Ucraïna a esquena d'Ucraïna perquè no estan ells a la taula del festí.

Si no ets a taula, probablement ets part del menú

Aquesta frase de matons mafiosos - que tant repeteixen darrerament tots els nostres governants per justificar l'estratègia bel·licista - defineix molt bé la situació que estan encarant les classes treballadores de tots els països implicats a l'escalada. Perquè no hi ha dubte: nosaltres, els treballadors i treballadores de tots, som el menú.

Els capitalistes nord-americans, russos, europeus, xinesos, etc., desvien immenses quantitats de diners públics cap a la preparació de la guerra, perquè les seues empreses tinguen millors posicions en el nou repartiment del món que amb tanta descaradura anuncia el govern de Trump. Però som nosaltres els que paguem els impostos i financem l'exèrcit i les armes, mentre veiem atacar els sistemes de pensions, l'ensenyament i la sanitat públiques, les garanties socials, els drets labo-

rals. Som nosaltres els que patim que els grans fons financers s'apoderen del nostre dret a l'habitatge digne. I si permetem que la situació es desenvolupi a voluntat del capital, serem nosaltres, la població treballadora i desposseïda, els que posarem la carn de canó i els cadàvers a les guerres que aquí o allà o a molts llocs s'aniran desenvolupant.

El govern progressista d'Espanya no es diferencia de qualsevol altre de l'OTAN

El govern PSOE-Sumar s'acaba d'adherir sense dubtar a l'escalada militar dirigida per Úrsula von der Leyen-Macron-Merz i exigida per Trump des del primer dia del seu mandat. Amb la boca gran o la petita, tots els grans partits que constitueixen la base parlamentària del govern de Sánchez, així com els de l'oposició PP-Vox, estan d'acord amb la filosofia del rearmament. No és estrany. El 2022, el govern de PSOE-PCE-Podem ja va exercir d'amfitrió entusiasta de la Cimera de l'OTAN, la

resolució final de la qual alineava militarment el Regne d'Espanya, al costat de tots els països membres, darrere de les preocupacions dels EUA per la pèrdua de la seva hegemonia econòmica davant la Xina:

"Ens enfrontem a la competència sistèmica d'aquells, inclosa la República Popular de la

Xina, que desafien els nostres interessos, seguretat i valors i intenten socavar l'ordre internacional basat en normes." [Madrid Summit Declaration. Issued by NATO Heads of State and Government participation in the meeting of the North Atlantic Council in Madrid 29 June 2022.](#)

Si finalment el pla s'aprova o no a les Corts, és una discussió del circ d'interessos parlamentaris i electorals. El que és segur és que per assolir el 3% de PIB (en el camí cap al 5% que exigeixen els EUA) s'haurà de duplicar l'actual despesa en Defensa i que això serà a costa de l'anomenada "despesa social", empitjorant encara més els serveis públics i la vida diària de les classes treballadores. De la mateixa manera, si ara – després d'haver avalat el militarisme del govern anterior – el PCE i Podem diuen estar en desacord, només serà per no acabar de perdre la confiança del camp de les masses, quan resisteixen les noves retallades i, així, mantenir dividides i atomitzades les lluites, com acostumen a fer habitualment.

Davant d'aquesta situació, la posició d'IKC se situa en la tradició revolucionària de l'internacionalisme proletari:

"El proletariat [...] lluita contra l'opressió nacional, tant d'enemics externs com interns a l'estat. Però no ha de fer-ho secundant el militarisme capitalista que el corroeix, sinó mitjançant la lluita oberta contra ell. La nostra via no és la guerra al costat dels governants, sinó la revolució contra ells. [...] Una lluita sense quarter contra el nacionalisme, el definitiu rebuig dels crèdits militars independentment de la situació estratègica i diplomàtica del país, la implacable denúncia de les mentides de la defensa nacional i de la unió sagrada, la mobilització dels proletaris per a l'atac revolucionari contra la societat burgesa, tals són les condicions necessàries per a la creació d'una veritable internacional socialista." (Projecte de Manifest per a la Conferència de Kienthal. 1916. León Trotsky)

"Només hi ha una manera d'evitar guerres futures: És la conquesta del govern i de la propietat capitalista pels pobles mateixos. La "pau duradora" serà el fruit del socialisme triomfant. Proletaris! Mireu al vostre voltant. Qui són els que parlen de perllongar la guerra fins al final,

fins a la "victòria"? Són els mateixos responsables de la guerra, els diaris alimentats amb fons secrets, els proveïdors dels exèrcits i tots els especuladors de la guerra, els socialnacionalistes, els lloros que repeteixen les fórmules bèl·liques governamentals [...] Per ells la guerra és la mort d'altres." (Crida de Kienthal. 30 d'abril de 1916)

Les treballadores i els treballadors ucraïnesos, russos, nord-americans, xinesos o dels països europeus no som enemics entre nosaltres! L'enemic són els nostres governs, que organitzen una perillosíssima escalada bèl·lica per defensar els interessos econòmics i estratègics dels grans capitals.

Contra els programes de rearmament de la Unió Europea i de l'Estat Espanyol! Ni un euro dels pressupostos per a l'escalada militar imperialista!

Substitució de l'exèrcit permanent per una milícia indissolublement lligada als llocs de treball, als barris obrers, als pobles, a les universitats!

Contra el poder de la indústria militar: expropiació i control obrer de totes les empreses d'armament i auxiliars!

Tropes russes, fora d'Ucraïna! Tropes i bases nord-americanes fora d'Europa!. Retirada de les tropes britàniques, franceses, espanyoles, italianes... d'Europa Central!. A baix l'OTAN i l'OTSC!

Per un front únic de les organitzacions obreres de l'Estat Espanyol per impedir la despesa en rearmament i obligar el govern a retirar totes les tropes, avions i vaixells posats al servei de l'OTAN!

PICA ACÍ PER SABER MÉS DE NOSALTRES:

Internacional

Si vols la pau, prepara la revolució!

CoReP, 1 de maig de 2025

L'ofensiva de l'imperialisme nord-americà

L'imperialisme nord-americà, que era hegemònic dins del sistema capitalista mundial al final de la Segona Guerra Mundial, està en decadència davant dels seus competidors, especialment davant de l'imperialisme xinès. En unir-se al voltant de Trump, un sector de la burgesia dels Estats Units ha decidit fer les coses per les braves i deixar de preocupar-se per l'ordre mundial.

L'ordre mundial de la postguerra no només és obsolet: ara ja és una arma utilitzada contra nosaltres. Vuit dècades després, un cop més estem cridats a crear un món lliure a partir del caos. No serà gens fàcil. I a més això serà impossible sense uns Estats Units forts i confiats que interactuen amb el món col·locant una vegada més els nostres interessos nacionals fonamentals per sobre de tota la resta. (Marco Rubio, Secretari d'Estat, 15 de gener de 2025)

I això ho està fent brutalment, deixant de banda els seus antics aliats i trepitjant la sobirania dels països més febles: guerra comercial total, reivindicacions territorials, recerca d'un acord amb l'imperialisme rus a esquena dels ucraïnesos i saquejant Ucraïna, i suport total a Israel en la massacre i expulsió dels palestins. Aquesta agressiva política internacional es correspon internament amb atacs massius i coordinats contra els migrants, contra els treballadors del sector públic, contra la salut pública i la seguretat social, contra les llibertats civils, els drets de les dones, de les minories, etc., contra la protecció del medi ambient, contra la prevenció de catàstrofes, contra les universitats, la ciència i la investigació...

Una qüestió cabdal de la lluita de classes al cor dels Estats Units

Els comunistes internacionalistes creiem que davant aquesta ofensiva es pot vèncer mobilitzant tota la classe treballadora estatunidenca, reunint amb ella les minories oprimides i la major part de la joventut estudiantil, amb aquesta orientació:

Mans fora dels immigrants, dels drets sindicals, de les minories, dels drets de les dones, dels estudiants, dels serveis públics, de la seguretat social! Per la defensa activa del medi ambient davant dels interessos depredadors de les grans empreses d'hidrocarburs, armamentístiques, químiques, de serveis tecnològics, etc.

Contra la militarització de les fronteres! Pel manteniment de l'ajuda militar a Ucraïna! A baix el projecte de tractat colonial per apoderar-se de les riqueses d'Ucraïna! Ni una arma més, ni un dòlar més per a Israel! Pel tancament de totes les bases militars nord-americanes a l'estranger i la tornada a casa de tots els soldats, vaixells i avions. Ni un dòlar per mantenir la dominació militar imperialista nord-americana al món.

Contra les pretensions territorials i les amenaces d'annexió sobre Groenlàndia, Canadà i Panamà! Ruptura dels sindicats i organitzacions dels oprimits amb els partits burgesos (Partit Demòcrata, Partit Republicà, Partit Verd, etc.)! Front únic dels treballadors per organitzar i centralitzar la resistència. ¡Autodefensa obrera de les manifestacions, vagues, assemblees obreres i estudiantils contra la policia i els feixistes! Per obrir aquesta perspectiva de combat, és urgent que els militants que busquen formar un partit obrer revolucionari es reagrugin als Estats Units.

L'intent de repartir-se Ucraïna entre l'imperialisme rus i l'imperialisme nord-americà

Del costat rus, Putin ha establert una economia de guerra a costa de la població treballadora i enforteix la repressió. El proletariat rus no té gens d'interès a enfrontar-se al seu veí ucraïnès. Podria detenir la guerra imperialista que lliura la seva burgesia. Però li falta una organització revolucionària que reconnecti amb el Partit Bolxevic de 1917 per a liderar la lluita contra Putin. Alliberament de tots els opositors a la guerra! Llibertats democràtiques! Retirada de les tropes russes i devolució dels territoris conquistats a Ucraïna! Soldats del front, torneu les vostres armes contra els vostres generals, imposeu el cessament immediat de les hostilitats!

Els revolucionaris estan incondicionalment a favor del dret d'Ucraïna a defensar-se de l'agressió russa. Però el govern de Zelensky està lliurant una guerra utilitzant els mètodes de la burgesia compradora, combinant la ideologia xovinista, el lucre especulatiu, el servilisme a l'imperialisme nord-americà, els privilegis, les restriccions a les llibertats democràtiques i tota mena de pressions sobre el proletariat. ¡Llibertats democràtiques, també per als soldats! Derogació de la legislació antiobrera de Zelensky i reversió de les privatitzacions! Instrucció militar, armament dels obrers i direcció de la guerra i de les negociacions de pau sota el control de les organitzacions obreres i camperoles! Crida al proletariat rus, a l'internacionalisme proletari per aturar la guerra!

Israel reprèn el genocidi a Gaza

Israel ja ni tan sols es preocupa per la ficció dels Acords d'Oslo que, sobre la base de la capitulació de l'OLP, li van permetre continuar la seva colonització, amagant-se després del miratge de la creació de dos estats. El seu objectiu és l'annexió completa de Cisjordània i la Franja de Gaza, la massacre i l'expulsió dels palestins i l'ocupació militar permanent dels Alts del Golan sirians i del sud del Líban. Els estats imperialistes occidentals continuen subministrant armes a Israel, que ha reprès els bombardejos sobre la població de Gaza, massacrant civils i causant destrucció, després de tallar una vegada més tot accés a l'ajuda alimentària i destruir l'última central elèctrica que assegurava la dessalinització de l'aigua. Front únic obrer per organitzar el boicot a l'enviament d'armes i de tota mena de suport logístic a Israel! No hi haurà pau a Palestina sense el desmantellament de l'estat sionista, sense una Palestina democràtica, multiètnica, multilingüe, laica i socialista. Pel govern

obrer i camperol a Palestina! Per una Federació Socialista de l'Orient Mitjà! Aquesta és l'única perspectiva positiva tant per al proletariat palestí com per al proletariat jueu, que ha de trencar amb el sionisme.

La guerra comercial precipita una crisi econòmica mundial i presagia enfrontaments armats

Trump ha desencadenat la guerra comercial, exacerbant les contradiccions amb altres burgesies i dins de la classe dominant estatunidenca. El resultat és una política econòmica caòtica centrada en l'augment d'aranzels, que precipitarà inevitablement la dislocació de les cadenes de subministrament internacionals, la disminució de la producció mundial i del comerç internacional i un ressorgiment de la inflació. L'imperialisme xinès, que ja pateix sobreproducció i està pràcticament exclòs del mercat estatunidenc per un aranzel del 145%, es llançarà a una competència encara més ferotge per vendre els seus productes. Qui pagarà el preu serà sobretot el proletariat, tant a les metròpolis imperialistes com als països dominats. Tots els reformistes que no qüestionen el capitalisme sinó que propugnen, junt a la seva burgesia, la defensa de la producció nacional (o regional) mitjançant l'establiment de barreres aranzelàries, l'única cosa que fan és fomentar aquesta marxa cap a la crisi. La guerra econòmica precedeix la guerra mateixa.

El militarisme desfermat té a més un impacte ecològic devastador. Les generacions futures corren el risc no sols de patir la destrucció immediata de vides humanes, la mutilació i el trauma psicològic causats per la violència, la destrucció d'habitatges, infraestructura i terres agrícoles, sinó també una contaminació duradora. Per finançar les despeses militars, a tot arreu, les classes dominants intensifiquen els seus atacs contra la classe obrera, contra totes les conquestes socials, contra els serveis públics, contra la majoria de la petita burgesia. El nacionalisme i el proteccionisme, la xenofòbia i el racisme, el clericalisme i el fonamentalisme religiós, el masclisme i l'hostilitat als drets de les dones, l'odi a les minories (religioses, ètniques, sexuals), la contínua destrucció del medi ambient, les teories conspiratives i l'obscurantisme antivacunes son les banderes de la reacció. Els partits burgesos tradicionals s'estan tornant cada cop més reaccionaris i ells mateixos estan sent desafiat pel sorgiment de partits filofeixistes, fins i tot obertament feixistes. Els partits obrers burgesos que es deien reformistes ja no poden garantir reformes significatives. La sort dels pobles oprimits (palestins, kurds, etc.) i de les minories ètniques (negres als Estats

Units, turcs a Alemanya, àrabs a França, alauites a Síria, caixmirs a l'Índia, etc.) només fa que agreujar-se.

L'enemic principal és al nostre país

Els treballadors i les treballadores produïm tota la riquesa de la societat a partir de la naturalesa. Tenim la possibilitat d'impedir la catàstrofe. A la xenofòbia, al racisme, al nacionalisme i al proteccionisme, oposem la llibertat total de circulació i instal·lació de tots els migrants, l'abolició de les fronteres, l'internacionalisme proletari i la construcció del socialisme mundial! Ni unitat nacional ni unió sagrada al voltant dels governs burgesos i els seus pressupostos militars! Front únic obrer de totes les organitzacions que es reclamen de la

classe obrera contra els pressupostos militars!.

Guerra a la guerra imperialista!

És possible posar fi a tot aquest sistema podrit, limitar la crisi ambiental i d'impedir la guerra mundial si, per sobre de les fronteres, l'avantguarda dels treballadors es reagrupa en una internacional obrera revolucionària. En cada estat, la Internacional ajudarà a construir un partit de tipus bolxevic per dirigir la lluita contra tota opressió, per expropiar el gran capital i destruir l'estat burgès, per establir governs obrers basats en els consells.

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Collectiu Revolució Permanent
(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

Els imperialismes nord-americà i rus es posen d'acord a esquenes dels pobles d'Ucraïna

CoReP, 24 de febrer de 2025

El 12 de febrer, Trump va anunciar que havia acordat amb Putin l'inici de negociacions d'alto el foc, sense ni tan sols consultar el govern ucraïnès ni els d'Europa. El seu secretari de Defensa va dir que Ucraïna hauria de renunciar a la seva membresia a l'OTAN, que un retorn a les fronteres del 2014 era "poc realista" i que ni els Estats Units ni l'OTAN s'involucrarien militarment a Ucraïna per assegurar que l'acord s'implementés, i que aquest rol quedaria en mans dels països europeus.

Aquell mateix dia, el secretari del Tresor dels Estats Units, que estava de visita a Kíev, va exigir que Zelensky firmés immediatament un acord unilateral que condicionaria la continuació de l'ajuda nord-americana al dret dels Estats Units a explotar minerals estratègics ucraïnesos per valor de 500.000 milions de dòlars. De fet, a més de petroli i gas, el subsòl ucraïnès és ric en liti, urani, titani i grafit, encara en gran part sense explotar a causa de la guerra i la manca de capacitat industrial. Per Trump, això no seria res més que un reemborsament de l'ajuda aportada. Però aquests fons pugen a un màxim de 185 mil milions de dòlars, inclosos 65 mil milions en ajuda militar que en realitat corresponen a subsidis federals concedits a grups armamentistes capitalistes nord-americans per abastir Ucraïna. Després que Zelensky es va negar a signar, Trump va advertir:

Zelensky, un dictador no electe, hauria d'afanyar-se o no li quedarà país. [...] Penseu-ho, un comediant d'èxit modest, Volodymyr Zelensky, va persuadir els Estats Units

d'Amèrica a gastar 350 mil milions de dòlars per involucrar-se en una guerra que no es podia guanyar, que mai no hauria d'haver començat, però una guerra que ell, sense els Estats Units i "TRUMP", mai no podrà resoldre. (Trump, Truth Social, 19 de febrer)

Sense l'ajuda dels Estats Units, Ucraïna, que ja es troba en grans dificultats davant de l'exèrcit rus, no té possibilitat de resistir durant gaire temps. Els subministraments de material militar i municions proporcionats pels diferents estats europeus no ho poden substituir, almenys a curt termini.

Però després de tres anys de ferotges batalles, el temps s'acaba per a una Ucraïna debilitada. D'una banda, l'imperialisme rus augmenta la seva pressió militar al front i a tot el país amb els seus drons i míssils, d'altra banda, les gargamelles de l'imperialisme nord-americà es tanquen sobre la seva riquesa. El 20 de febrer, l'enviat especial dels Estats Units a Ucraïna va advertir a Zelensky que l'accés a la xarxa satelital Starlink, la companyia creada per Elon Musk, essencial per a les comunicacions del seu exèrcit, es podria veure tallat si no se signa l'acord sobre l'explotació de minerals. Zelensky ja va admetre el 21 de febrer que els equips nord-americà i ucraïnès estaven treballant junts en un acord, Trump va dir que esperava que se firmés un acord "en un període de temps relativament curt". El 18 de febrer, els ministres d'Afers Estrangers de Rússia i els Estats Units van acordar a Riad establir un mecanisme de consulta i nomenar negociadors per establir les condicions per a la pau a Ucraïna. El govern ucraïnès no va ser convidat a aquestes converses, ni tampoc els dels països europeus.

El procés que s'acaba d'iniciar va més enllà de la mera qüestió d'Ucraïna. En posar fi a la guerra a l'esquena del poble ucraïnès, però sobretot trencant la seva estreta aliança amb els altres països imperialistes d'Europa, els Estats Units volen obrir un nou camí en les relacions internacionals. Després d'obligar els països europeus a implementar sancions contra Rússia que han pesat durament sobre les economies de la UE, la nova administració nord-americana ara diu que un acord secret amb Putin està gairebé tancat. I afegeix, per atenció dels governs interessats, que els Estats Units deixaran en mans dels pressupostos europeus la major part de les despeses militars que garanteixen l'actual ordre imperialista. Com en el cas del Canadà i Mèxic, que es van veure obligats a pagar la militarització de les seves fronteres compartides, Trump aixeca el vel xopat en dòlars que fins ara ha cobert les relacions dels Estats Units amb els seus "aliats": No es demana l'opinió dels vassalls sobre qüestions importants. Només se'ls demana que paguin per la protecció de l'amo.

Mentre que el ministre d'Afers Estrangers rus, Lavrov, va saludar a Riad el "fort interès per eliminar els obstacles artificials al desenvolupament d'una cooperació econòmica mútuament beneficiosa", el seu homòleg nord-americà, Rubio, va afegir: "Hi ha oportunitats extraordinàries per arribar a ser bons socis".

La força de l'estat nord-americà, econòmica, militar i tecnològica no és comparable a la del rus. El PIB de Rússia, 2,05 bilions de dòlars el 2024, és només una quinzena part del dels Estats Units, 29,167 bilions de dòlars. El que Trump busca en nom de la seua burgesia no es limita a la perspectiva de saquejar Ucraïna dels seus metalls i terres rares (que la UE també cobdícia), ni de tancar acords amb els capitalistes russos. Busca debilitar la Unió Europea i trencar l'aliança que el govern rus es va veure obligat a formar amb el xinès per resistir la pressió del nord-americà i els europeus després de desfermar la guerra a Ucraïna.

L'interès per l'Estat rus és evident. L'acord tal com està perfilant-se li permetria sortir vencedor de la guerra que ha desfermat - encara que no hagi conquistat tota Ucraïna - consolidar els seus guanys territorials que representen al voltant del 20%, allunyar temporalment l'amenaça de l'OTAN, afuixar el pes de les sancions internacionals que pesen sobre la seva economia, augmentar la pressió que exerceix sobre els països veïns, dividir la Unió Europea...

Els governs europeus (inclòs el britànic) estan desconcertats per aquest canvi d'actitud de l'estat nord-americà. Macron va reunir urgentment el 17 de febrer els caps de govern d'Alemanya, el Regne Unit, Itàlia, Polònia, Espanya, els Països Baixos i Dinamarca, així com el president del Consell Europeu, la presidenta de la Comissió Europea i el secretari general de l'OTAN - i després, el 19 de febrer, a altres estats europeus - per intentar trobar una posició comuna i imposar-se a la taula de negociacions. Tot i que França i el Regne Unit van considerar enviar tropes a Ucraïna, suposadament per garantir l'alto el foc, la Gran Bretanya va canviar d'opinió l'endemà, indicant que això no es podria fer sense garanties militars dels Estats Units... A més, Rússia ja ha descartat la possibilitat de què exèrcits de països europeus prenguin posicions a Ucraïna.

Macron va visitar Washington el 24 de febrer. No va rebre garanties ni concessions de Trump. Pitjor encara, alhora, els Estats Units van presentar una moció davant l'ONU exonerant Rússia de qualsevol agressió contra Ucraïna i van aconseguir que la mateixa posició fos ratificada al Consell de Seguretat votant amb Rússia i la Xina, sense que els representants dels països europeus s'atrevisin ni tan sols a votar-hi en contra. Però aquests països no estan disposats a pagar i renunciar a la seua part del botí. El mateix dia, 24 de febrer, el Comissari

d'Estratègia Industrial de la UE, Stéphane Séjourné, explicava que havia presentat una proposta alternativa sobre "materials crítics", a Kíev, durant una visita de la Comissió Europea (<https://www.politico.eu/article/critical-minerals-rare-earths-deal->).

L'abandonament d'Ucraïna per part dels Estats Units ve acompanyat d'una creixent pressió sobre els governs europeus perquè incrementin la despesa militar fins el 5% del seu PIB, comprant equipament nord-americà, és clar, mentre anuncien la retirada de 20.000 homes dels 100.000 soldats nord-americans actualment estacionats a Europa.

Creiem que és important, com a part d'una aliança comuna, que els europeus enforteixin les defenses mentre els Estats Units se centren en les regions del món que estan en gran perill.
(Vance, Conferència de Munic, 21 de febrer)

França i Alemanya ja han anunciat que volen accelerar el procés, però la construcció d'una "defensa europea" continua sent una idea recurrent, bloquejada pels interessos divergents de les burgesies europees. Les tendències cada cop més reaccionàries i nacionalistes d'aquestes burgesies, fins i tot feixistes per a certes fraccions, s'alimentaran del militarisme nacional.

Si l'acord entre els Estats Units i Rússia arriba a concretar-se, serà una derrota per al proletariat ucraïnès, després de més de tres anys de guerra sota el lideratge del govern burgès de Zelenski, alhora que s'enfortirà el control de la dictadura de Putin contra el proletariat rus.

Després de reclamar el control del Canal de Panamà, l'annexió de Groenlàndia i la incorporació del Canadà, Trump està prenent la iniciativa per obligar Ucraïna a rendir-se en benefici del seu país i de Rússia. Els Estats Units estan prenent la davantera, desafiant tots els acords, aliances, tractats i organitzacions internacionals vigents, amb l'únic objectiu de restaurar tot el seu poder, que avui és minat, desafiat i soscavat pels imperalismes rivals, en primer lloc pel xinès. Make America great again, amb tota la brutalitat que això implica, significa una acceleració considerable dels riscos d'enfrontaments interimperialistes i d'annexions per la força de les armes.

El canvi d'actitud de l'Estat nord-americà demostra que, contràriament a allò que van inventar els vergonyosos defensors de l'agressió russa, la invasió de l'antiga colònia de l'imperi tsarista no va ser un conflicte entre l'imperialisme nord-americà i Rússia. En cas contrari, els Estats Units haurien aixafat Rússia. No obstant això, una redistribució del món és inevitable i podria portar a l'aniquilació de la humanitat, atesa la proliferació i la mida de les armes atòmiques.

És responsabilitat de tota organització obrera (partit o sindicat) manifestar-se contra la invasió i ocupació, per la retirada de les tropes imperialistes russes de tot el territori d'Ucraïna, perquè les armes i municions arribin als soldats ucraïnesos. Això ajudaria el proletariat a lluitar contra Zelensky -que compta amb els feixistes d'Azov i els carronyaires imperialistes occidentals- que persegueix els russoparlants, que privatitza i prohibeix les organitzacions obreres i les vagues. Per aconseguir la pau i la llibertat dels pobles d'Ucraïna, cal la mobilització dels explotats per cancel·lar les mesures antiobreres de Zelensky, restaurar les llibertats democràtiques (fins i tot a l'exèrcit) i organitzar la guerra i les negociacions sota el control de les organitzacions obreres i camperoles. A Rússia, una campanya d'aquest tipus ajudaria la classe obrera a derrotar la guerra colonial i afeblir l'estat burgès rus.

Abans que sigui massa tard, el moviment obrer de tots els països (en primer lloc de Rússia, dels Estats Units, d'Europa) s'ha de pronunciar pels drets dels pobles oprimits (palestins, kurds, ucraïnesos, etc.), contra el militarisme dels estats imperialistes, contra les annexions territorials de totes les grans potències, pel desmantellament dels exèrcits professionals al servei dels explotadors, etc.

És possible posar fi a tot aquest sistema podrit si, per damunt de les fronteres, l'avantguarda dels treballadors es reagrupa en una internacional obrera revolucionària. A cada estat, la Internacional ajudarà a construir un partit de tipus bolxevic per expropiar el gran capital i destruir l'estat burgès, establir governs obrers basats en consells i avançar cap a una federació socialista mundial. Per això cal unir immediatament els millors elements del moviment obrer mundial i les lluites dels oprimits, sobre la base del socialisme científic establert per Marx i Engels, el programa de l'IC de l'època de Lenin i la Quarta Internacional de l'època de Trotski.

Internacional

Per l'alliberament de 10.000 ostatges palestins!

CoReP, 22 de gener de 2025

El 15 de gener, sota el patrocini de Qatar, Egipte i els Estats Units, es va concloure un alto el foc entre el govern israelià i Hamàs. Està previst en 3 fases:

1. Des del 19 de gener, Hamàs alliberarà 33 captius i Israel diversos centenars. L'exèrcit israelià mantindrà el control d'una zona de 700 a 1.000 m dins de les fronteres de l'enclavament. Autoritzarà 600 camions humanitaris al dia (en comptes dels 70 de desembre).

2. Si té èxit, 42 dies després, l'exèrcit israelià evacuarà completament el territori. Hamàs alliberarà els últims ostatges.

3. La tercera fase autoritzaria la reconstrucció de Gaza.

L'acord ni tan sols esmenta un Estat palestí romanent, com l'ONU el 1948 o els Acords d'Oslo del 1994. De fet, si la resistència armada mai no ha cessat a Gaza, Netanyahu ha aconseguit punts importants durant quinze mesos.

Ha accelerat la colonització de Cisjordània. Ha prohibit l'entrada de la premsa internacional a l'interior de la Franja de Gaza, a la que ha destruït metòdicament, inclosos els hospitals. Ha obstaculitzat les intervencions humanitàries i, en particular, les de l'agència de l'ONU, que alimenta, cuida i educa els refugiats palestins (UNWRA). Des del 7 d'octubre del 2023, l'exèrcit sionista ha matat 266 empleats de la UNRWA.

Israel mata de fam i terroritza la població de Gaza: 1,9 milions de persones desplaçades (90% de la població), almenys 10.000 presoners torturats massivament, almenys 45.936 morts i 109.274 ferits.

Des del 7 d'octubre del 2023, Israel ha atacat repetidament diplomàtics i oficials militars iranians a Síria. Al gener, Israel va destruir el que quedava de l'exèrcit siríà (300 bombardejos) i va envair el territori de Síria més enllà del Golan ja ocupat.

A més, Israel ha delmat Hezbollah, bombardejat el Líban i encara ocupa part del seu territori. Tot i l'acord d'alto el foc concertat al Líban al novembre sota els auspicis de França i els Estats Units, Israel va tornar a bombardejar el sud del Líban el 3 de gener.

Els ministres feixistes israelians i els parlamentaris del Likud clamen traïció, mentre Hamàs afirma haver obtingut una victòria.

Netanyahu va declarar que tenia dos objectius: alliberar els captius israelians i erradicar Hamàs. En realitat, no li importen gens els ostatges. Pel que fa a la liquidació de Hamàs, els abusos israelians probablement hagin unit una part de la població palestina amb la resistència armada, malgrat la direcció burgesa, clerical i reaccionària.

L'alto el foc, si Israel ho respecta, alleujarà la població de Gaza. Però no hi ha res de resolt. La burgesia israeliana, independentment del govern que la represente, no pot canviar el seu caràcter colonial, expansionista, racista i bel·licista. Des de la signatura de l'alto el foc, l'exèrcit israelià ha redoblat la seva ofensiva a Cisjordània (Operació Mur de Ferro). Israel continuarà sent la punta de llança a la regió de les potències imperialistes (Estats Units, Alemanya, França, Gran Bretanya, Itàlia, etc.) que la financen, informen i armen independentment del govern que els encapçala.

4 milions de palestins segueixen exiliats a altres països o víctimes de l'apartheid a Israel, o confinats a bantustans (Gaza, Cisjordània) a la mercè de l'exèrcit sionista. Fatah està desacreditat per la seva capitulació a Oslo, la seva corrupció i la seva col·laboració amb els Estats Units i Israel. Les organitzacions de l'OLP que amb raó s'havien dissociat de Fatah (FPLP, FDLP) són avui a l'òrbita dels islamistes. Però Hamàs i Jihad no poden canviar la seva naturalesa burgesa i clerical que els impedeix adreçar-se a la classe treballadora. El govern de Hamàs a Gaza està ara geogràficament aïllat de l'Iran i dependrà més que mai del finançament de Turquia o de les monarquies de l'Orient Mitjà que traeixen els palestins, com ho han fet Egipte, Jordània i Síria al segle XX. La burgesia turca ha canalitzat petroli i gas cap a Israel durant el genocidi, és enemiga dels kurds i continua sent membre de l'OTAN. Els règims del Golf són ferotges explotadors dels treballadors immigrants (inclosos els palestins), són aliats

dels Estats Units, han prohibit les manifestacions de suport als habitants de Gaza, reprendran les negociacions amb Israel que estaven molt avançades el 2023.

Per posar fi a l'opressió dels palestins, hem de posar fi a l'Estat sionista, ens hem d'adreçar als treballadors dels països imperialistes. Hem de mobilitzar treballadors de tota la regió (àrabs, turcs, perses, kurds, jueus, etc.). Només partits revolucionaris, una internacional proletària, poden aconseguir aquesta tasca històrica.

¡Retirada immediata de l'exèrcit israelià de Gaza, Cisjordània, Líban i Síria! Alliberament dels 10.000 ostatges palestins captius per Israel! Dret de tornada dels refugiats! Per una Palestina unida, democràtica, laica i multilingüe! Fora l'Armada nord-americana de la Mediterrània! Federació Socialista de l'Orient Mitjà!

Síria: Per un govern obrer i camperol!

CoReP, 8 de desembre de 2024

Visca la caiguda del tirà! No a la reacció islamista!

Amb la fugida del dictador Bashar al-Assad i la presa de la capital Damasc per Hayat Tahrir al-Sham (HTS, procedent d'Al-Qaeda), ha començat una nova fase en la crisi política a Síria i Orient Mitjà.

Per part seua, Israel ha bombardejat milícies vinculades a l'Iran i ha desplegat el seu exèrcit per a prendre posicions en els Alts del Golan, un territori de l'estat sirí que Israel s'ha annexat.

El col·lapse del règim d'Assad i del seu exèrcit en pocs dies —privats del suport militar de Rússia i Hezbollah— i l'obertura de les seues sinistres presons han sigut celebrats per les masses sirianes. No obstant això, els qui encapçalen l'ofensiva armada no són revolucionaris sinó forces burgeses clericals.

HTS està tractant de guanyar-se el suport dels principals mitjans de comunicació internacionals i de les grans potències, de la mateixa manera que ho van fer en el seu moment els aiatollàs i els talibans. Mentre que Assad ha trobat refugi a Moscou, els islamistes han "garantit la seguretat" de les dues bases militars russes.

Quan els talibans van tornar al poder en 2021, HTS els va elogiar, considerant-los un model a seguir. El 8 de desembre de 2024, el dirigent màxim d'HTS, Ahmed Al-Charaa, va pronunciar un discurs en la mesquita dels Omeies a Damasc, declarant que "la victòria ha sigut possible per la gràcia divina".

L'antic règim: botxí del seu propi poble i del poble palestí

L'absència de partits obrers revolucionaris a Orient Mitjà ha portat al fet que tots els intents de les masses d'enderrocar el jou dels explotadors locals i dels seus

patrocinadors imperialistes es convertisquen en atzucacs. La principal responsabilitat d'això recau en l'estalinisme. Des dels anys 30, sota la influència de la burocràcia estalinista del Kremlin, els partits comunistes dels països semicolonials han subordinat els interessos dels treballadors als de la burgesia nacional sota la bandera de la "revolució nacional" o del "front únic anti-imperialista", reduint la classe obrera a una força auxiliar de la burgesia local. El Partit Comunista Sirí va romandre subordinat al Partit Baaz burgès i ha participat en el bloc governamental des de 1986. La retòrica socialista del règim sempre va ocultar polítiques arrelades en una aliança entre la burocràcia estatal, els militars i els empresaris fidels.

En la dècada de 1920, l'imperialisme francès va separar Síria del Líban. Davant l'alçament nacional àrab, De Gaulle va bombardejar Damasc en 1945. Sota la pressió de l'imperialisme britànic i estatunidenc, les tropes franceses van evacuar Síria en 1946. El que va seguir va ser inestabilitat política, amb camarilles civils nacionalistes competint violentament pel poder, secundant-se en faccions dins de l'exèrcit. Síria es va deixar vèncer per l'exèrcit israelià en 1948-1949. En 1958, un intent d'unificació amb Egipte va fracassar. El Partit Baaz va prendre el control del país en 1963, secundant-se a l'URSS per a resistir la pressió d'Israel i els Estats Units.

Després d'una altra derrota davant Israel en 1967 i la pèrdua dels estratègics Alts del Golan, Hafez al-Assad va arribar al poder en 1970 mitjançant un colp intern (l'anomenat "Moviment Correctiu"), establint un estat policial basat en el domini de la minoria etnorreligiosa alauita. El règim baasista va reivindicar una visió de la Gran Síria, que incloïa Palestina i el Líban. En 1976, les tropes sirianes van entrar al Líban i van atacar l'OLP. El caràcter repressiu del règim es va confirmar amb l'aixafament de l'alçament islamista (liderat pels Germans Musulmans) en Hama, en 1982, durant el qual van morir

unes 30.000 persones. Al Líban, de 1985 a 1987, l'exèrcit siria va atacar els camps de refugiats de Sabra, Chatila i Bourj el-Barajneh amb el suport de la milícia islamista Amal.

La restauració del capitalisme a Rússia va desestabilitzar el règim. En 1991, durant la primera intervenció imperialista occidental (amb participació de Turquia) contra l'Iraq, Assad es va aliar amb l'Iran per a contrarestar a l'Iraq dirigit pels enemics baasistes de Saddam Hussein. En 2003, durant la segona intervenció imperialista, Síria es va unir obertament a la coalició liderada pels Estats Units contra l'Iraq.

Després de la mort de Hafez al-Assad en 2000, el seu fill Bashar al-Assad va prendre el poder i en 2004 va reprimir violentament les manifestacions kurdes.

Síria: camp de batalla entre camarilles burgeses oposades, potències regionals antagòniques i forces imperialistes rivals

A causa de la seua posició geogràfica, Síria s'ha convertit en un camp de batalla entre dos blocs imperialistes (els Estats Units i Rússia) i tres potències regionals (Israel, Turquia i l'Iran).

En 2011 va començar una guerra civil amb un alçament popular contra el règim autoritari del Partit Baaz. Les manifestacions van ser brutalment reprimides pel règim i el seu aparell repressiu i torturador. El moviment va ser ràpidament segrestat per milícies islamistes reaccionàries, que abastaven des dels gihadistes del Daesh (ISIS) fins a l'Exèrcit Lliure Sirià (FSA) controlat per Turquia. El partit nacionalista kurd PKK-PYD va aprofitar la situació en 2012 per a establir un protoestat kurd al llarg de la frontera turca (Rojava). En 2014, els islamo-feixistes del Daesh van declarar un vast califat (Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant) a cavall entre Síria i l'Iraq.

A partir de 2014, el braç armat del PKK-PYD (YPG) va rebre armes i entrenament de l'exèrcit estatunidenc per a l'ofensiva contra el califat de Daesh, que finalment va col·lapsar en 2017. Posteriorment, les YPG es van rebatejar com a Forces Democràtiques Sirianes (SDF).

El conflicte va estripar el país. Mentre que el règim de Bashar al-Assad, amb el suport de Rússia i l'Iran, va mantindre el control de les regions occidentals més poblades, els seus oponents es van apoderar de la resta

del país.

La divisió de facto de Síria ha estat acompanyada d'una catàstrofe humanitària. Milions de persones van fugir del país i es calcula que fins a 2024 han mort més de 230.000 civils. A això s'ha sumat la dislocació econòmica causada pels impostos imposats i els saquejos de les milícies, a més dels continus combats. Síria es va convertir en un mosaic de narcoestats finançats per l'exportació de la droga sintètica Captagon.

Des de 2011, Turquia ha fet costat a les forces islamistes i ha atacat regularment les zones kurdes. Els seus objectius inclouen la repatriació de tres milions de refugiats sirians i la liquidació del protoestat de Rojava. L'imperialisme rus està massa mobilitzat per la guerra a Ucraïna com per a intentar un altre rescat del règim d'Asad. Israel ha exercit un paper important en la derrota del règim en amenaçar l'Iran, atacar el Líban i afeblir Hezbollah. Sens dubte, aprofitarà la situació canviant per a afeblir encara més l'Iran, Hezbollah i Hamàs.

Això pot aplanar el camí perquè les masses a l'Iran, inspirades per la caiguda del tirà siria, s'alcen i potencialment enderroquen el règim islamista.

El destí dels treballadors i del poble sirians no pot continuar determinat per interessos imperialistes estrangers.

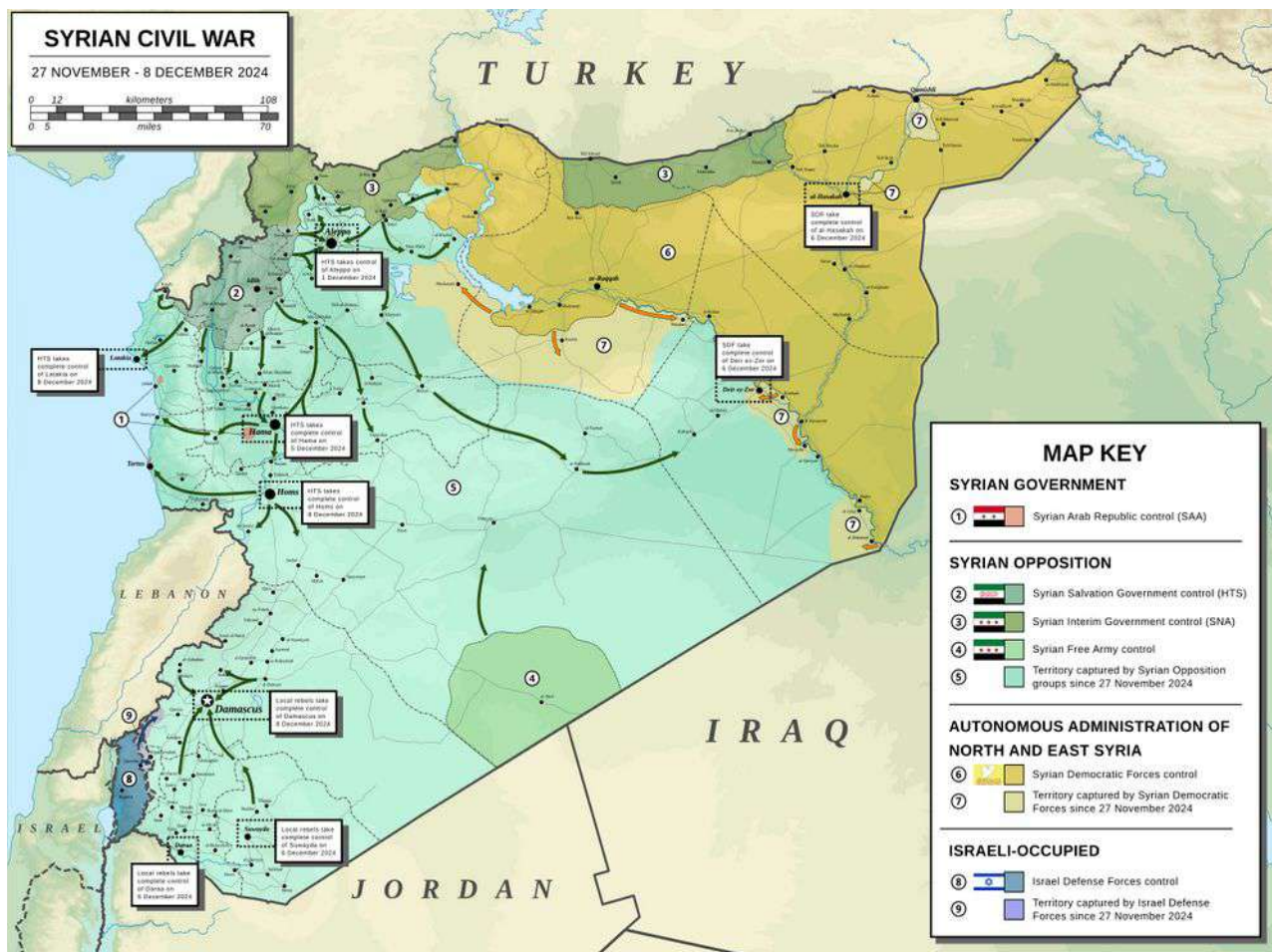
- Retirada de totes les tropes, bases militars, naus militars, assessors, etc., de Síria, ja siguen d'Israel, els Estats Units, Rússia, Turquia, l'Iran o altres!
- Per una Assemblea Constituent!
- Per l'autoorganització i autodefensa dels treballadors de les ciutats i del camp!
- Per un govern obrer i camperol!

El crucial ara és l'autoorganització de la classe obrera, els estudiants, els treballadors del sector informal i els llauradors pobres, que han de superar les divisions nacionals i religioses, defensar els seus interessos i impedir la interferència estrangera.

Només un partit obrer revolucionari, construït mitjançant la lluita i capaç de garantir la independència de classe dels obrers enfront de tots els partits i milícies reaccionàries burgeses i petitburgeses, així com enfront

de totes les potències imperialistes i estrangeres, podrà realitzar el veritable alliberament. Un partit així només pot construir-se amb un programa de govern obrer i

pobles oprimits de la regió, per a acabar d'una vegada per sempre amb les forces imperialistes que els divideixen, saquegen i dessagnen.

camperol.

Aquest programa ha de promoure immediatament la defensa de les llibertats democràtiques i polítiques (assemblea constituent, dret d'organització, de vaga, de premsa, etc.), la creació de sindicats i milícies obreres per a resistir a les forces repressives i reaccionàries, la igualtat de les dones, el dret a l'autodeterminació de les minories nacionals (kurds, armenis, etc.) i el laïcisme (separació de la religió i de l'estat, respecte per als ateu i les minories religioses com els xiïtes o els cristians). També ha d'exigir l'expropiació dels grups capitalistes i dels grans terratinents, el desmantellament de l'aparell repressiu del règim i la liquidació de les xarxes mafioses. De la mateixa manera, aquest programa ha d'incloure la solidaritat internacionalista amb tots els proletaris i

Per part seva, la classe obrera internacional ha d'oposar-se a tota intervenció dels imperialismes, per a exigir la retirada immediata de la regió de totes les bases, avions, naus, tropes i assessors militars.

Síria demostra que no pot haver-hi una solució nacional aïllada als problemes de les masses treballadores de la regió. Només un Llevant socialista, només una federació socialista de l'Orient Mitjà, pot oferir una perspectiva democràtica i progressista als pobles de Síria i de la regió.

Això pressuposa necessàriament tant la destrucció de l'Estat colonial d'Israel com el derrocament dels estats islàmics burgesos reaccionaris de la regió!

8 de març de 2025: Contra la doble explotació capitalista i contra la reacció patriarcal

CoReP, 8 de març de 2025

En els estats econòmicament avançats que encara diuen ser partidaris de la "igualtat" i la "democràcia", les dones segueixen sent víctimes de múltiples desigualtats. A Alemanya, les dones que treballen a temps complet només guanyen de mitjana el 86% del sou dels seus companys homes; al Japó, només el 60%. A la Xina és impossible que les dones treballadores denunciïn la discriminació o la violència domèstica. L'estat indi tolera les agressions sexuals diàries i fins i tot les violacions.

Per tot arreu, el clergat obscurantista, els grups feixistes, els gurus masclistes, els partits feixistes s'uneixen per dividir els treballadors, cancel·lar els drets guanyats per les dones i sotmetre's al jou patriarcal. Als Estats Units, les esglésies cristianes estan liderant una croada contra el dret a l'avortament. Ara està prohibit en diversos estats. Zuckerberg (Meta/Facebook...) lloa ara "l'energia masculina" i Musk (X/Twitter, Tela, SpaceX...), que acaba de ser nomenat ministre per Trump, des d'uns quants anys ençà fa bromes obscenes i degradants en públic sobre dones, homosexuals i persones transgènere. L'estat rus despenalitzava la violència domèstica i obstrueix els drets a l'avortament. Parlant d'Ucraïna, el mafiós Putin va dir el 7 de febrer de 2022: "T'agradi o no, estimada, hauràs de suportar-ho".

A Gaza, durant més d'un any de destrucció sistemàtica del territori i terror imposat a la població per Israel amb el suport dels estats imperialistes occidentals, dones i nens han estat les primeres víctimes de la fam. Van patir cruelment la manca d'anestèsics i medicaments bloquejats deliberadament per l'exèrcit sionista. Israel utilitza els mateixos mètodes a Cisjordània. Centenars de dones palestines, empresonades i maltractades a les presons israelianes, estan sent ostatges per l'estat sionista.

A causa de guerres o xarxes criminals, a la RD Congo, Txad, Haití, Líbia, Birmània/Myanmar, Nigèria, Sudan, Ucraïna, etc., les dones són víctimes massives de la violència sexual.

A l'Afganistan, el govern dels talibans (un moviment pastun creat amb l'ajuda dels Estats Units, l'Aràbia Saudita i el Pakistan als anys vuitanta) ha emès més de 100 decrets contra les dones. Al camp, el resultat és lliurar les noies dels pagesos pobres a la luxúria dels pagesos rics, dels senyors o del clergat; a les ciutats, els talibans prohibeixen que les dones urbanes accedeixin a l'ocupació, l'educació i el lleure.

A Síria, les dones de Rojava estan amenaçades per l'exèrcit turc i els seus auxiliars islamistes de l'SNA. Altres, especialment els de la minoria alauita, desconfien del poder islamista d'HTC/HTS.

A l'Iran, la repressió afecta especialment les dones de minories ètniques i la classe treballadora. A les monarquies salafistes del golf Pèrsic, fins i tot les ciutadanes continuen subjectes a la tutela i la desigualtat legal, mentre que les treballadores immigrants que fan de domèstiques a les dones burgeses estan privades de tots els drets.

La submissió de les dones es veu agreujada per la divisió de la societat humana en classes. Totes les religions justifiquen el patriarcat i la desigualtat de gènere. Sense estalviar les dones de les classes explotadores (propietaris d'esclaus, nobles, capitalistes, etc.), l'opressió afecta amb més força les de les classes explotades (esclaus, serfs, proletaris, etc.). Mentre les dones de les classes dominants s'alliberen de les limitacions del treball i poden gaudir de l'oci, les dones de les classes

dominades pateixen una doble limitació: treballar, com els homes explotats, per als explotadors; oferir la major part de les tasques domèstiques, la cura dels nens i la cura de la gent gran.

moviment obrer (assemblees, sindicats, partit revolucionari, consells) i en forma d'estructures específiques deixades a llur elecció (com els clubs de dones i la Unió de Dones durant la Comuna de París el 1871, la Interna-

Com totes les persones oprimides, les dones resisteixen i es revoltent. A les classes dirigents, com els sobirans, els erudits, les abadeses, els empresaris, etc. milloren llur sort sense qüestionar altres desigualtats. A les classes subordinades, negocien amb llurs companys i participen massivament en les lluites dels explotats, com durant la revolució a França de 1789-1792, a Saint-Domingue-Haití el 1791-1804...

El capitalisme hereta l'opressió de gènere i de vegades la reforça. Però també posa les bases per acabar-la: d'una banda, el desenvolupament de la ciència i la tecnologia permet controlar la natalitat i automatitzar algunes tasques domèstiques...; D'altra banda, engendra la classe obrera que té interès a enderrocar l'antic ordre i crear una societat lliure de l'escassetat i de tota opressió.

Aquesta tasca històrica requereix la mobilització de les dones proletàries dins de les organitzacions mixtes del

cional Socialista de les Dones que va crear el dia internacional de Jendel el 8191901). pel Partit Bolxevic (i dissolt per Stalin el 1930)...

Caminant de la mà del partit obrer, les dones treballadores estan disposades a compartir tots els dolors i sacrificis de la lluita, però també estan fermament decidides a reclamar després de la victòria tots els drets que són seus. (Clara Zetkin, juliol de 1889)

De la mateixa manera que la preservació de l'entorn de l'espècie humana no es pot confiar als partits "ecologistes" burgesos, l'emancipació de les dones treballadores no pot ser liderada pels líders polítics de la burgesia (Meloni a Itàlia, Frederiksen a Dinamarca, O'Neill a Irlanda del Nord, Sheinbaum a Mèxic...), ni tampoc pels moviments "feministes" de la burgesia que volen contra totes les dones burgeses homes.

Si obreres, empleades, domèstiques, camperoles pobres, estudiants... no volen servir de trampolí per als explotadors i els seus representants polítics, que se'n desprenguin! Hem de preservar o establir organitzacions independents dels estats burgesos i la seva ONU, els partits capitalistes i les associacions de dones entre classes.

Res no impedeix que els partits "progressistes" i els moviments "feministes" s'uneixin a nosaltres per lluitar, a la pràctica, realment, per tal o aquella mesura concreta. Però els comunistes presenten un programa complet:

Igualtat legal plena per a les dones a tots els països. Separació completa de religió i estat; eliminació de tot finançament públic per al clergat.

Seguretat laboral i permís de maternitat per a dones embarassades. Fi de les feines precàries. Igualtat salarial plena entre homes i dones. Distribució del treball entre tots, mitjançant la reducció de la jornada sense reduir els salaris, fins a l'eliminació de l'atur.

Habitatge digne i accessible per a totes les dones treballadores, en particular les dones que fugen de la violència domèstica o que crien soles.

Recuperació automàtica del poder adquisitiu perdut per la inflació. Sous, prestacions socials i pensions de jubilació que permeten a totes les dones treballadores viure dignament, incloses les que treballaven per als seus marits (agricultors, comerciants, etc.) o que estaven excloses del treball assalariat per donar a llum i criar fills.

Expropiació de clíniques privades, residències de gent gran i serveis d'atenció capitalista. Serveis públics gratuïts i de qualitat, desplaçaments, guarderia, atenció a malalts i persones dependents.

Eliminació immediata de tota religió a les escoles. Sistema escolar únic, públic, laic, gratuït i mixt. Educació sexual científica basada en el consentiment de la parella, la llibertat sexual i l'amor, independentment de l'orientació.

Prohibició de tota mutilació genital. Anticoncepció i avortament gratuïts i sense restriccions coberts pel sistema sanitari públic. Sistema de salut universal, gratuït i laic. Consideració i tractament mèdic adequat de les patologies i malalties específicament femenines. Gratuïtat de la protecció menstrual.

Prohibició i criminalització del proxenetisme. Prohibició de la gestació subrogada ("mares subrogades").

Llibertat per a treballadors i treballadores, refugiats i refugiades, per als joves en formació per creuar les fronteres de l'estat amb llibertat i seguretat.

L'autodefensa de les dones contra la violència masclista. Fi de la justícia masclista, depuració de tots els jutges reaccionaris. Per un sistema judicial democràtic i no sexista en què els jutges puguin ser elegits i destituïts pels consells de treballadores i treballadors.

Contra el colonialisme sionista a Palestina, el colonialisme estatunidenc a Panamà, Ucraïna o Groenlàndia, el colonialisme rus a Ucraïna, el colonialisme xinès a Xinjiang, el colonialisme indi al Caixmir...

Fi del militarisme, ruptura d'aliances militars imperialistes (OTAN, AUKUS, CSTO, etc.), dissolució dels exèrcits permanents, armament mixt del poble.

Organització Mundial de Dones Comunistes en relació amb la futura internacional obrera revolucionària.

Govern dels treballadors i treballadores de cada país, el primer pas cap al comunisme mundial sense classes, sense explotació, sense opressió.

Collectiu Revolució Permanent
(Argentina, Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

Comunicat d'IKC a les 48 hores la riuada del 29 d'octubre de 2024, quan encara no era coneguda la magnitud de la tragèdia que s'emportà 230 vides humanes... ni la profunditat criminal de la gestió del govern PP abans, durant i als mesos posteriors.

Inundacions catastròfiques al País Valencià

Un govern amb una política criminal i un centenar de morts evitables

Huit hores de silenci i inacció

Des del dissabte els parts meteorològics d'À punt ja advertien de l'excepcional gravetat de la DANA. Hi havia documentació exhaustiva de la situació meteorològica. La primera alerta roja d'AEMET per a la zona de València es publicà a les 7.31 h del matí del dimarts. A les 11.45 h, el Centre de Coordinació d'Emergències va emetre un avís especial d'alerta hidrològica del riu Magre, un quart d'hora després de què Carlos Mazón tranquil·litzara la població i assegurara que tot amainaria a les 18 h. Poc després de les 19 h, Paiporta era arrasada per les aigües i més de 40 dels seus habitants havien mort o estaven a punt de morir. Però l'honorable president del PP, Carlos Mazón, esperà a les 20.11 h per enviar l'alerta «preventiva» de protecció civil. A les 21.30 h ja s'animà per a comparèixer en públic (i no dir res de tretat). A eixes hores, feia temps que el telèfon 112 havia col·lapsat davant d'un alluvió de cridades de socors, que milers de persones estaven atrapades en cotxes, camions i autobusos a les carreteres i autovies, moltes d'elles damunt del sostre per no ofegar-se. Milers de treballadors dels polígons industrials havien ja quedat aïllats sense més opció que passar la nit a les fàbriques a vegades mig en ruïnes, molts iaïos havien mort ofegats en la planta baixa de sa casa, un nombre de persones encara per determinar estava ja ofegada dintre dels seus cotxes al carrer o al garatge.

No es tracta d'una «negligència criminal» del govern de la Generalitat, com ja molts mitjans de comunicació la qualifiquen. És una manifestació més d'una política criminal destinada a garantir els beneficis dels empresaris, coste el que coste, encara que siga arriscant desenes de vides humanes. Hi hagué temps de sobra per avisar la població en risc, per evitar desplaçaments, per organitzar el desallotjament de les indústries, els centres de treball i d'estudi. Però el govern es va esperar a què acabara la jornada laboral, quan ja un episodi històric de pluges s'havia convertit en una tragèdia humana completament evitable.

Mazón diu ara que han tingut «problemes de coordinació», però només formar-se el govern PP-Vox anunciava orgullós la supressió de la Unitat d'Emergències de la Generalitat. Ho va fer al mateix temps que desenvolupava fins el deliri la política de finançament de tota mena d'activitats considerades «españolas y raciales», com ara els bous, la caça per plaer, les activitats religioses catòliques, els grups d'activistes antiabortistes, els diaris ultrareaccionaris i negacionistes, etc. Però també mentre atacava a mort l'ús, l'ensenyament i la integritat científica de la llengua catalana que parlem els valencians. A més d'ofegar la sanitat i l'ensenyament públic i de multiplicar els diners per al negoci de l'ensenyament privat concertat.

No, la responsabilitat del govern de la Generalitat en aquesta tragèdia humana i material no és a soles de «negligència criminal» ni es resol amb la dimissió de Carlos Mazón. Tot el govern és responsable, tot el PP, que està donant-li suport, és responsable. Els treballadors i treballadores, les víctimes de la seua política criminal en tots els fronts no haurien de suportar-lo ni un dia més. Ens hi va la vida.

Comencem a prendre el nostre futur a les nostres pròpies mans: Per la formació immediata d'un front d'organitzacions de treballadors i treballadores (partits, sindicats, associacions de tot tipus) que organitze la solidaritat i la mobilització general de la nostra classe per acabar amb aquest govern i tota la seua política destructiva al servei dels empresaris i el capital.

31 d'octubre de 2024

[Continuació de l'article de contraportada]

personalment al mínim, deixant les previsibles conseqüències desastroses a un equip que era una colla d'inútils i irresponsables i fora de la responsabilitat del president Mazón.

La responsabilitat directa dels 230 morts- presumiblement i malauradament 233- és de Mazón i del seu equip. Si l'alarma s'hagués donat unes hores abans, quasi la totalitat de morts s'haurien evitat. El fet és incontestable i ni les refinades tècniques manipuladores de PP-Vox poden dissimular-lo. Precisament el suport incondicional d'aquests partits a Mazón és una bona prova del seu menyspreu polític infinit respecte als patiments i pèrdues del gran nombre de treballadors i jubilats damnificats.

I després de la tragèdia, l'ajuda de supervivència i reconstrucció, tan escandalosament deficient. Per a les emergències cal gent experta en emergències, amb maquinària adequada. Calen protocols i organització prèvia específica. Cal preparació i voluntat de servei públic. I sobren els càlculs polítics electoralistes, les mentides, el victimisme i el repartiment del «negoci de la reconstrucció» entre les empreses «amigues». Sobra, precisament, tot el que ha caracteritzat la resposta del govern de PP-Mazón.

Per la seua part, mentre el govern de la Generalitat rebutjava l'ajuda oferida tant per l'Estat com per altres comunitats, específicament per Catalunya, el govern d'Espanya va enviar unitats militars de neteja i reconstrucció. Però les tàctiques i la «saviesa» castrense que les són pròpies a aquesta gent – i que històricament s'han utilitzat contra la classe obrera - no serveixen de molt davant d'aquest tipus de desastres massius.

Per això, la major i més eficaç part de la resposta de socors, immediata i també continuada durant varis mesos, ha recaigut sobre voluntaris de la classe treballadora, sobre tot joves, amb un instint de classe i d'humanitat impressionats. I ho han fet per autoorganització, deixant en ridícul un intent molt tardà de la Generalitat per dirigir el «voluntariat» mitjançant autobusos cap a la - sembla que molt urgent - «necessitat» de netejar un gran centre comercial afectat. Aquests joves han sabut utilitzar petites xarxes de petites organitzacions «socials» del voltant de la classe obrera, inclòs el sindicat COS, coordinant des dels duríssims i tòxics treballs de neteja d'habitatges, edificis de serveis públics i carrers, fins a una enorme massa de donacions

d'aliments, productes de neteja, etc, provinents de tots els racons de l'Estat.

El fenomen podria haver multiplicat la seua eficàcia i rapidesa si els grans sindicats s'hagueren posat a organitzar i coordinar l'ajuda, posant a disposició dels damnificats les seues pròpies xarxes organitzatives i els seus locals. Però ni ho van fer ni ho faran la propera ocasió, perquè la seua línia col·laboracionista prohibeix les direccions sindicals anar més enllà de les paraules compassives i d'alimentar la confiança en l'estat burgès per resoldre la situació.

En definitiva, la xarxa d'ajuda autoorganitzada ha resultat amb tan gran capacitat de mobilització com per a ser la protagonista de la convocatòria de massives manifestacions mensuals a la ciutat de València, però tan dèbil políticament que no ha sabut entendre el terreny de classe en el que es maneja. Per el contrari, s'ha limitat als terrenys nebulosos de l'interclassisme demagògic i buit de contingut («Sols el poble salva el poble») i a demanar «la dimissió de Mazón», exactament com ha fet el PSOE somniant amb noves eleccions. Ara, a sis mesos de distància de la riuada, amb la xarxa ja molt minvada i la ràbia massiva concentrada en recuperar el que es puga de l'antiga vida, la xarxa s'ha compromés en la convocatòria de una jornada de paro el dia 29 de abril (que anomena «Vaga General»), envoltada per CGT, Intersindical, CNT i COS. En la nostra opinió, una manera de malbaratar l'èxit temporal d'una bona experiència, ensorrant-se en l'organització d'una crida que ningú espera que tinga seguiment (almenys fora de les comarques afectades) i políticament insubstancial.

Nosaltres pensem que la línia política que hagués fer avançar la mobilització massiva inicial devia posar en el centre no la dimissió de Mazón (que el PP podria substituir per a continuar amb la seua política), sinó l'expulsió del PP del govern de la Generalitat amb reivindicacions basades en les nostres necessitats, independentment de si molesten al capital o els seus col·laboradors polítics:

la implementació immediata d'un pla complet d'obres públiques per a la prevenció de les riudes a tot el País Valencià, la prohibició general de construccions noves en zones inundables, el control dels diners de la reconstrucció per les organitzacions de treballadors, la prohibició dels pisos turístics, l'expropiació de tots els habitatges en mans de bancs, fons financers i grans tenedors per a posar-los al servei de les famílies treballadores, etc... Açò és el que defendria un autèntic partit revolucionari.

IKC, 27 d'abril de 2025

La DANA del 29 d'octubre del 24 ha produït al País Valencià un total de 230 morts i tres desapareguts, un enorme nombre de domicilis, infraestructures públiques, locals industrials i camps destrossats, i 128.000 cotxes inutilitzats. Com ha estat possible això?

La història ve d'antic. El País Valencià porta segles amb un dèficit d'estructures a causa d'un finançament molt deficient. Cal remuntar-se al segle XVIII, en la pèrdua de la guerra de Successió, per a inaugurar un règim de finançament semblant al colonial, d'acord amb la qualificació d'«Espanya assimilada» què ens atorgà el govern de Madrid. La pèrdua de la guerra civil, en què València havia estat capital de la República i darrer reducte, va accentuar una discriminació inversora en infraestructures imprescindibles, que es manifestà clarament en la riuada de 1957 en què quedà arrasada la ciutat de València. Per a evitar la repetició es va construir una desviació del Túria que va estar pagada varies vegades amb diners dels... valencians.

La causa de les inundacions és sempre la mateixa: pluges torrencials en la tardor, generalment causades per masses d'aire fred sobre una mar calenta i vent que aporta aire humit. Aquest fenomen, conegut d'antic, s'ha accentuat molt amb el canvi climàtic i continuarà agreujant-se, amb estius molt calorosos i atmosfera inestable. Això és un fet conegut i assumit per la major part de la població.

L'experiència dels darrers anys havien mostrat que eren necessaris unes millores d'infraestructura per a evitar inundacions a través dels barrancs, llits d'aigua irregulars que marquen passats fenòmens de grans aportacions d'aigua. Però la desídia, la manca de voluntat d'invertir del PP i el PSOE i l'explotació urbanística desaforada del territori, que ha multiplicat les construccions en zones clarament inundables, han condicionat que aquells projectes mínims, dissenyats en

la passada dècada, no arribaren mai a portar-se a la pràctica. Sens dubte, la manca de voluntat també ha estat relacionada amb el fet de què ara no resultaven amenaçats els barris burgesos de València, sinó zones predominantment obreres de l'Horta Sud, La Ribera i La Vega Baixa.

D'altra part, hi havia la prevenció. Aquest aspecte, menys costós i més efectiu de cara a l'opinió pública, rebé un cert impuls fa uns anys pel govern PSOE-Compromís que, malgrat respectar el funcionament privatitzat i escassíssim de personal del telèfon 112, materialitzà una resposta eficaç en la preemergència de 2019 en la DANA que descarregà al sud del País Valencià. Un escàs fruit d'aquella i altres experiències va ser la proposició d'una Unitat Valenciana d'Emergències, que començà a prendre cos just abans que les eleccions autonòmiques donaren la victòria al gran partit burgès espanyol (PP) i a l'obertament franquista (Vox).

El primer que va fer el nou equip governant, en concret a proposta de Vox, va ser eliminar aquesta incipient unitat de coordinació, mentre s'escometien delirants finançaments als bous de lídia i estupideses semblants. Els responsables tècnics de les activitats relacionats amb les emergències dimitiren ràpidament, deixant els llocs tècnics en mans de personal de la nova onada política, caracteritzats per una evident nul·litat professional.

Arribem així a la present DANA. Des d'uns dies abans, el servei meteorològic valencià havia fet conèixer a tothom que s'acostava una inundació perillosa. Però, a diferència del que havia esdevingut en 2019, no es va formar un organisme de preemergència.

Lluny d'això, el president de la Generalitat adoptà una estratègia d'escaqueig. Es tractava de comprometre's

[Continua a la pàgina anterior]